

1

Smysl života
Lucie Fránová

Vytočit 150. Nejjednodušší způsob, jak někomu zachránit život. Od lidí často slychávám názory typu:

„Seš statečnej, taky bych chtěl umět nemít strach.“

Mýlí se. Strach beru jako svého nejbližšího přítele. Setkávám se s ním každý den. A odvaha? Je to dávno... Před několika lety jsem dostal radu:

„Mít odvahu neznamená nebát se tmy, ale bát se tmy, a přesto do ní vstoupit.“ Tuhle větu si opakuji každý den. Jeví se mi něčím výjimečná a nezapomenutelná. Pohání mě dál a donekonečna mi dodává chuť žít a zachraňovat.

Alarm! Zvuk, který ve mně bezohledně probouzí zděšení. Stejně jako kdykoli jindy nám právě ohlásil zásah. Vyjíždíme k případu. Po cestě se všichni kolegové baví, nejspíš se snaží odreagovat.

Stres. Další duševní rozpoložení. Když se sem tam objeví nějaký hasič v televizi, říkám si: sakra! Vypadá jako naprogramovaný bezcitný robot. Zdá se, že mu nedělá problém vyrovnat se s lidskou smrtí, vyprostit bezvládná těla z vraků aut nebo oznámit pozůstalým: „Je mi to líto.“ Takový člověk má ve skutečnosti obrovskou vůli. Zatímco jiní by byli na pokraji zhroutení, člověk takové povahy zůstane stále silným.

Dojeli jsme na místo. Jediné, co vidím, jsou plameny. Obrovské šlehající plameny, které pohlcují celou školu. Rozhlédnu se kolem sebe. Směrem k hloučku lidí se ozve nevinná otázka plná děsu: „Zůstal někdo uvnitř?“ Zdá se, že chlapi z jednotky odvedli výbornou práci. „Pár chlapů je ještě uvnitř,“ povídá jeden z doktorů, zatímco z plamenů vybíhají poslední evakuovaní, pokračuje, „budovu už prohledali, snad by to mělo bejt všechno.“

Proud vody se pere s požárem, ale plameny vítězí. Ozve se rána a hned po ní varování: „Dovnitř už nikdo nemůže, nemá to cenu!“ Slyším tiché sténání, otočím se. Pod stromem sedí schoulená holčička. Vezmu ji do náruče. „Paní učitelka Dvořáková, určitě tam zůstala,“ řekne rozzechvěně. „Neboj, určitě je v pořádku,“ odpovím, i když si sám nejsem jistý. Dívenku předám nejbližší zdravotnici, která ji vroucně obejmě. „Je tu někde paní učitelka Dvořáková?“ křičím. Zadrhává se mi hlas. Na sucho polykám. Znovu vykřiknu: „Je tu někde paní Dvořáková?“ Tak moc si přeju slyšet: „Jsem tady, nic mi není.“ Ale nic takového se neděje. Motá se mi hlava. Dovrávorám k paní ředitelce, která právě mluví s policií. „Viděli jste paní Dvořákovou?“ selhává mi hlas. Když si ale všimnu beznaděje v očích paní ředitelky, zhluboka se nadechnu a co nejklidněji pokračuji: „Mám podezření, že zůstala uvnitř.“ Paní ředitelka z posledního hlesne: „Ven nevyšla.“ Skácí se k zemi. „Postarám se o ni,“ řekne policistka v uniformě a okamžitě volá zdravotního pracovníka. Rozběhnu se k Pepovi. „Dvořáková, ona tam zůstala!“ křičím. Pepa moc dobře ví, co pro mě znamená. „Ty vole,“ ujede mu. Stojím. Oči mám zalité slzami. Hlavou mi běží tisíce myšlenek a varování. Co teď? Srdce mě táhne za ní, rozum zůstává stát. „Du dovnitř!“ vykřiknu. „Stuj! Zůstanete tam oba, tam nemůžeš!“ ozývá se za mnou. Tentokrát se Pepa mýlí, já tam prostě musím!

Srdce mi buší. Mám strach jako malý kluk. Přede mnou padají trámy. Plameny vytvářejí nepříjemnou atmosféru. Podlamují se mi kolena. Klesám k zemi. „Paní učitelko...,“ zasténám. Vidím ji!

A vidím sebe, je mi čtrnáct let. Slyším hlasy. Křik otce, když nadával: „Je to srab, co z něj bude! Je po tobě, ty krávo blbá!“ Řve na mámu. Vlepí jí takovou facku, až padne k zemi. Znovu vidím paní učitelku, slyším ji, jak říká: „Mít odvahu neznamená nebát se tmy, ale bát se tmy a přes to do ní vstoupit.“ Ano, tuhle radu jsem dostal právě od paní učitelky Dvořákové a Pepa to moc dobře ví. Cítím teplo. Z posledních sil otvírám oči a zvedám se. Běžím, nevím kam mám jít, ale tuším, že je paní učitelka někde blízko. V tu chvíli spatřím její bezvládné tělo ležící v plamenech. Rychle ji zvedám. Pryč z tohohle

pekla! Venkovní světlo je nám nadosah. A najednou rána. Nic nevidím. Slyším Pepu, jak volá: „Dělejte chlapi!“ Jsem mimo.

Nevím, co se stalo ani kde jsem. Ztěžka zvedám víčka. Sklání se nade mnou slečna v nemocničním oděvu: „Zachránil jste jí život, je stabilizovaná. Teď jde o vás, bojujte!“ „Mít odvahu...“ zašeptám. Nemám dost sil na dokončení věty. Zavírají se mi oči. Ale jedno vím jistě - já musím žít, můj život má smysl!

Zářeh

Vzpomínám si na zářeh v domě pani Chudáčkové. Šlo se do 10 neděle. Zrovna jsem sloužil na směně. Na stanici losiční klidně posedávali, jako obvykle před vyjezdem.

Mezi námi panovala dobrá nálada, ale bylo to sice před bouří. Najednou jsme dostali z dispečinku nahlášení, že v rodinném domě na kraji města hoří. V domě se nacházela starší žena s manželem a pravnou.

So příjezdu na místo se nám naskytl hrůzný pohled. Plameny tou dobou už zachvátily dům i přilehlou stodolu. Kolem pobíhal vydesený soused, který nás už nebezpečně obklopoval. Stěnil nám, že stodola je plna slámy a jedno z dětí je v ní uvězněné.

V se chvilu dorazila na místo i záchranka. Zářeh jsme s hasením střechy stodoly. Část střechy už se téměř zřítila. Obávali jsme se toho nejhoršího, ale naděje stále přetrvávala. Když plameny ustoupily, uslyšeli jsme usilovná volání o pomoc. Vyšlo z malé mistrušky lezení až v tom nejzapadlejším rohu s budou. Jakmile jsme otevřeli dveře, oddechli jsme si. Situace tam bylo skvělá, vydesená, ale vydrželo jen s lehkými popáleninami a šokem.

Mezi tím už posádka druhého vozu pustila do hasení domu. Plameny šlehaly převážně z velkého francouzského okna umístěného v zadní části budy budou. Naprdory všemu smáznou ohně ne a ne ustoupit. Hasili jsme celou noc, ale dům jsme nedokázali udržet. K ránu bylo na ohřelé pláni jen borzo z toho, co se na místě nacházelo večer. Všichni věděli, že je to konec. Oběti v ohnivém peklu nemohly přežít. So dohazeni posledních plamenů se převzala vyšetřování policie.

Jestli ten den nám vyšetřovatel stěnil, že dům byl zapálen úmyslně některým ze sousedů. Lidská závist jde bohužel přes mraky.

Ponaučení

Já jsem hasič z povolání,
někdy mi to strach nahání.
Když se stane z bytu prach,
kdo to škrtnul, má mít strach.

Máme práci, když šlehá plamen,
víme, že je s domem ámen.
Jsou tu prasklé hadice,
a taky plné slznice.

Strašpytel se neodhalí,
další dům tu zas zapálí.
Kdy ho chytí? Nezdá se mi,
další požár máme tady.

Když tu zase oheň vzplane,
nikdo neví, co se stane.
Jde vždy z toho jenom pach,
radši sázej všude hrách.

KATEGORIE : L3

David Domabyl 9. tř.

ZŠ a MŠ L. Očenáška Dolní Bělá (ADRESA ŽÁKA : KRAŠOVICE)